

[Justitsministeren.]

Efter min Mening maa samme Synsvinkel anlægges for nærværende Lovforslag. Der er ingen, der ved dette tilpligtes at afstaa sin Ejendom, men der træffes i det hele Samfunds og derved ogsaa i Kreditorernes Interesse en Begrænsning i Udøvelsen af de af Lovforslaget omfattede Ejendomsrettigheder, en Udøvelse, hvis Grænse er bestemt ved tidligere almindelige Love, og som derfor til enhver Tid indenfor de ved Grundloven fastsatte Grænser maa kunne ændres ved en ny almindelig Lov, saa Rigsdagen kan med den største Tryghed gaa til at behandle dette Lovforslag, der er ikke mindste Grund til at ængste sig for, at det skulde komme i nogen som helst Kollision med Grundloven.

Imidlertid maa det glæde mig, at trods alle Indvendinger, navnlig af formel Natur, som man har rettet mod det foreliggende Lovforslag, har man baade fra det konservative Folkepartis og fra Venstres Side erklæret sig villig til Forhandling. Lad os da komme til en saadan Forhandling saa snart som muligt. Jeg er overbevist om, at det skal vise sig, at Principperne i det foreliggende Forslag er saa sunde, at den politiske Opposition ikke kan hindre dette Forslags Gennemførelse, selv om den vilde.

Gerhard Nielsen: Jeg hilser med Tilfredshed, at den højtærede Minister er villig til at overveje, om ogsaa Landhaandværkerne kan komme med ind under denne Lovs Bestemmelser, og jeg føler mig forvisset om, at mit Parti vil medvirke hertil, for saa vidt der kan findes Bestemmelser, som gør dette muligt.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal forsikrede i Gaar i Begyndelsen af sin Tale, at hverken han eller hans Parti havde skiftet Standpunkt i Spørgsmaalet om Opfattelsen af Forholdet mellem Staten og Erhvervene, at man altsaa stadig fra den Side mener, som det ofte er udtalt her i Salen, at Staten har at holde sig fra Erhvervene, at Staten ikke skal gribe ind med Hjelpeforanstaltninger, men lade Kræfternes frie Spil ordne Grejerne. Naar det ærede Medlem siger, at han ikke har skiftet Standpunkt, tror jeg ham selvfølgelig; naar det ærede Medlem videre udstrækker dette til ogsaa at gælde sine Partifæller her i Rigsdagen, tør jeg ikke tvivle, selv om maaske adskillige gør det tøvende; men naar det ærede Medlem ogsaa udstrækker det til, hvad der hidtil har tilhørt Venstre ude i Landet, saa tror jeg at turde sige, at en Forsikring herom af det ærede Medlem

er en svær Belastningsprøve for dem, der ellers har god Villie til at tro paa, hvad det ærede Medlem siger. Thi det er almindelig bekendt af alle dem, der deltager i det politiske Arbejde ude i Landet, at en meget stor Del af de Landmænd, der staar op paa Møder og stiller meget store Krav til Regering og Rigsdag, til Statskassen om store Hjelpeforanstaltninger, er Folk, som ellers hidtil har været gode Venstremænd. Det kender alle vi, der har deltaget i disse Møder og set de Folk, der stiller disse Krav, og hvis det ærede Medlem altsaa mener, at disse, som altsaa har skiftet Opfattelse, ikke er Venstremænd, ja, saa maa der være sket et mægtigt Frafald i Venstres Rækker Landet over.

Det ærede Medlem var meget betænkelig i sin Omtale af Bestemmelsen i Lovforslagets § 6, som gaar ud paa at give Indenrigsministeren Bemyndigelse til, for saa vidt han finder det nødvendigt, at foretage visse Lempelser i Kreditinstitutioners Statutter med Hensyn til Udtrækning. Dette Indgreb, sagde det ærede Medlem, i vort Lands Kreditlovgivning rummer den allerstørste Fare for Realkredit. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller havde den samme Betænkelighed. Jeg paaviste i Gaar, at Loven er begrænset til at gælde for knapt 1 Aar, nemlig til Udløbet af dette Kalenderaar, og at der derfor paa ingen Maade kan blive Tale om mere end et halvt Aars Forlængelse af den paagældende Series Amortisationstid. Ja, jeg er noget tilbøjelig til at tro, at der overhovedet ikke bliver Tale om Forlængelse af nogen Series Amortisationstid, hvis ikke andre Forhold bevirker, at det hele ramler, eller delvist ramler. Forholdet er jo det, at de ældre Serier saa godt som alle har betydelige Reservefonds, som meget vel vil være i Stand til at dække en Del af et halvt Aars Rente, og for de nyere Seriers Vedkommende, der ikke har saa store Reservefonds, gælder det, at deres Amortisationstid jo er betydelig lang — det drejer sig her om Aaremaal paa 30, 40 eller maaske flere Aar —, saa de kan utvivlsomt i Løbet af dette Tidsrum gennem de Beløb, der terminvis indbetales af Laantagerne til Reservefondene, naar normale Tider indtræder, forøge den Bestand af Obligationer, der skal udtrækkes, saaledes at Amortisationstiden i Virkeligheden ikke bliver forlænget.

Hele dette Spørgsmaal om at skade Realkreditten bedømmes naturligvis noget forskelligt. Det kan maaske have sin Interesse at se, hvorledes et af Venstres førende Blade, „Aalborg Amtstidende“, døm-